

TERI PRAČET

ROMAN O DISKSVETU

DUŠMANI

Preveo
Aleksandar Milajić

■ Laguna ■

Naslov originala:

Terry Pratchett

JINGO

DUŠMANI

Copyright © Terry and Lynn Pratchett 1997

First published by Victor Gollancz Ltd, London

Translation Copyright © 2009 za srpsko izdanje, LAGUNA

Noć beše bez mesečine i kao takva prosto savršena za posao Tvrтка Džeksona.

Naime, on je bio lovac na znatiželjne lignje, koje su takvo ime dobile pre svega zato što su lignje, ali i zato što su znatiželjne. Drugim rečima, njima je znatiželja bila veoma svojstvena osobina.

Nakon što im je fenjer na krmi Tvrtkovog broda pobudio radoznalost, ubrzo je počelo živo da ih zanima zašto ih sve više uz pljusak nestaje na površini vode.

Neke su čak bile znatiželjne – mada *vrlo kratko* – i u vezi s oštrim nazubljenim predmetom koji im se munjevito približava.

Znatiželjne lignje su neverovatno znatiželjne. Nažalost, to ih uopšte ne sprečava da vrlo slabo kapiraju.

Lovište je bilo prilično udaljeno od obale, ali Tvrтку se put uvek i te kako isplatio. Znatiželjne lignje bile su sićušne, bezopasne i veoma retke, a gurmani su tvrdili da pod kapom nebeskom nema živog stvora toliko odvratnog ukusa. Stoga su i bile na ceni u izvesnim restoranima, u kojima su visokoobrazovani kuvari s mnogo pažnje pripremali jela u kojima *garantovano nema ni L od lignji*.

Međutim, iako je noć bila mračna a sezona mrešćenja u punom jeku – kada su lignje još znatiželjnije nego inače – Tvrtku je izgledalo kao da je neki kuvar lično došao da obavi posao pre njega.

Nigde ni jednog jedinog znatiželjnog pogleda. Doduše, nigde nije bilo ni riba, iako bi ih obično bar nekoliko navratilo da vidi šta se to dešava. Nakratko je ugledao samo jednu, ali i ta je munjevito prošišala mimo njega.

Spustio je trozubac i otišao na drugi kraj broda, gde je njegov sin Les napeto zurio u vodu obasjanu plamenom baklje.

„Već pola sata ništa“, reče Tvrtko.

„Siguran si da smo na pravom mestu, tata?“

Tvrtko začkilji ka horizontu i slabašnom sjaju svetala grada Al-Kalija na klačanskoj obali. Potom se osvrnuo. Druga strana horizonta svetlucala je na mestu na kome je ležao Ank-Morpork. Njihov brodić se ljuljuškao tačno na pola puta između dve metropole.

„Naravno da jesmo“, reče, mada mu se samouverenost žurno iskradala iz reči.

More je bilo neobično mirno. I kao da nešto nije bilo kako treba. Brodić se ljuljuškao, ali od kretanja njih dvojice, a ne od udara talasa.

Izgledalo je kao pred oluju, ali zvezde su spokojno svetlucale na nebu bez i jednog jedinog oblaka.

Njihovo svetlucanje videlo se čak i na površini vode. E, to se na moru zaista retko viđa.

„Mislim da bi trebalo da se čistimo odavde“, reče Tvrtko.

Les pokaza ka otromboljenom jedru. „Ali kako ćemo bez vetra, tata?“

Uto začuše pljuskanje vesala.

Tvrtko začkilji iz petnih žila, ali uspe da razazna jedino obris drugog brodića, koji je išao pravo ka njima. Dograbio je čaklju.

„Znao sam da ste tu negde, kradljiva inostrana kopiladi!“

Pljuskanje vesala utihnu i iz mraka se začu pevuckavi glas.

„Nek te izede hiljadu demona, prokleta osobo!“

Drugi brodić im se i dalje približavao. Bio je potpuno drugačiji od njihovog, a na pramcu je imao naslikane oči.

„Sve ste pokupili, je li? More, trozupcem ću ja vas, bagro jedna debelguza!“

„Moj zakrivljeni mač stremi tvom grlu, ti nečisti sine psa ženskog opredeljenja!“

Les pogleda preko ograde broda. Na površinu vode počeli su da izbijaju nizovi mehurića.

„Tata...“, reče.

„To je Mrsni Arif!“, prasnu njegov otac. „Dobro ga pogledaj! Taj pogani lažljivi đavo godinama dolazi ovamo da nam krađe lignje!“

„Ali, tata...“

„Veslaj ka njima! Ima da mu razbijem one krljave zube!“

Iz mraka se ponovo začu onaj isti glas: „Eto vidiš, sine moj, kako podmukle ribokradice...“

„Veslaj!“, podviknu Tvrtko.

„Na vesla!“, dreknu i onaj na drugom brodiću.

„Tata, a čije su zapravo lignje?“, upita Les.

„Naše!“

„Čak i pre nego što ih uhvatimo?“

„Umukni i veslaj!“

„Ne mogu, tata. Nasukali smo se.“

„Ama na šta da se nasučemo kad je voda ovde duboka bar sto hvati!“

Les je za to vreme pokušavao da ispetlja veslo iz nečega što se uzdizalo iz zapenušalog mora.

„Meni ovo liči na... pevcu, tata!“

Iz vode se čuo dubok zvuk nalik kakvom ogromnom zvonu ili gongu.

„Živina ne ume da pliva!“

„Ali, tata, ovaj pevac je od gvožđa!“

Tvrtko se otetura do ograde broda.

To je zaista bio pevac i zaista je bio od gvožđa. Voda mu se slivala niz telo obraslo algama i školjkama dok se polako izdizao put zvezda.

Stajao je na nekakvom krstastom postolju.

Na kraju svakog kraka krsta nalazilo se po jedno slovo.

Tvrtko prinese baklju.

„Veslaj kô da te đavoli gone, sinko!“

„Tata, šta se to dešava?“

„Ćuti i veslaj! Bežimo što dalje odavde!“

„Tata, a je l' to čudovište?“

„Ovo je gore od čudovišta, sine!“, povika Tvrtko dok su vesla pljuskala po vodi.

Pevac je sad već bio prilično visoko. Kao da je stajao na nekakvom tornju...

„Šta je to, taticu? Šta je to?“

„To je prokleti vetrokaz!“

S geološke tačke gledišta, sve to nije bilo preterano zanimljivo. *Potapanje* kontinenata obično prate pojave vulkana, zemljotresa i sva sila čamčića sa starcima koji žude da podignu piramidu ili tajanstveni kameni krug u novootkrivenoj zemlji u kojoj bi posedovanje drevnih okultnih znanja moglo izazvati pažnju ženskog roda. Ali izdizanje ovog kontinenta jedva da je izazvalo čak i blago mreškanje u fizičkom ustrojstvu sveta. Ono se u neku ruku moglo posmatrati i kao povratak mačke, koje nekoliko dana nije bilo kod kuće i koja zna da ste zabrinuti.

Do obala Kružnog mora stigao je talas visok jedva dva metra, koji je privukao vrlo malo pažnje. U nizijskom močvarnom priobalju poplavljeno je nekoliko sela, ali za njih ionako nikog nije bilo briga. Ali u geološkom smislu, nije se desilo ama baš ništa vredno pažnje.

U geološkom smislu.

„Tata, pa to je *grad!* Pogledaj, vide se i prozori, i...“

„Rekoh li ti ja da ćutiš i veslaš?“

Voda je kuljala ulicama dok su zgrade zarasle u alge polako izranjale iz pene.

Otac i sin borili su se da zadrže kontrolu nad brodićem, ali kako osnovno pravilo veslanja glasi da se ono izvodi dok gledate na pogrešnu stranu, uopšte nisu primetili drugi brod...

„Budalo!“

„Maloumni čoveče!“

„Nemoj da si pipnuo tu zgradu! Ova zemlja pripada Ank-Morporku!“

Brodići se zavrteše u omanjem viru.

„U ime alkalijskog serifa polažem pravo na ovu zemlju!“

„Prvi smo je videli! Lese, reci mu da smo je mi prvi videli!“

„Ali mi smo je videli prviji!“

„Lese, jesi li video da je pokušao da me ubije veslom?“

„Ali, tata, napao si ga trozupcem...“

„Vidi kako nas podmuklo napadaju, Akane!“

Začu se glasno struganje i uskoro se oba brodića nađoše nasukana na muljevitom morskom dnu.

„Vidi, tata! Eno jednog zanimljivog kipa...“

„Kročio je na klačansko tle! Lignjokradice nijedna!“

„Miči te glibave sandale s ankmorporške teritorije!“

„O, tata...“

Ribari prestadoše da se dernjaju jedan na drugog, uglavnom zato što su ostali bez daha. Račići su bežali na sve strane dok se voda povlačila s ulica zaraslih u morsku travu, prosecajući kanale u sivkastom mulju.

„Moje!“

„Moje!“

Les uhvati Akanov pogled. Iako je to trajalo vrlo kratko, prećutno su razmenili popriličnu količinu informacija, počev od stida kosmičkih razmera zato što uopšte imaju roditelje.

„Tata, ne moramo da...“, zausti Les.

„Ti da čutiš! Radim ovo za tvoje dobro i zato...“

„Da, ali koga briga ko je prvi video sve ovo, tata? Mi smo, baš kao i oni, stotinama kilometara daleko od kuće! Ko će znati šta se zaista desilo?“

Dva lignjolvca besno prostreliše pogledom jedan drugog.

S okolnih građevina cedila se voda. Na zidovima su se videli otvori koji su nekada verovatno bili vrata, i drugi, manji, verovatno prozori, ali iza svih je vladao mrak. Lesu se s vremena na vreme činilo da čuje zvuk gmizanja.

Tvrtko Džekson se nakašlja. „Dečko je u pravu“, promrmljao je. „Glupo je da se svađamo. Tu smo samo nas četvorica.“

„Jamačno“, složi se Arif.

Počеше da se odmiču jedan od drugog, netremice se posmatrajući. A onda, složno kao po komandi, zaurlaše: „U brod!“

Zavladalo je nekoliko sekundi meteža dok su dva oca i dva sina, noseći svoje brodiće iznad glave, trčala i klizala se po glibu.

U jednom trenutku stadoše, pa se brže-bolje vratiše sikćući: „Đubre otmičarsko“, da zamene sinove.

Kao što svaki istraživač pripravnik zna, nagrada za otkriće ne ide onome ko je prvi stupio na novu zemlju, već onome ko prvi stigne do kuće. Ako mu pri tom zemlja ostane prikačena za nogu, to bolje za njega.

Ankmorporški vetrokazi su tiho škripali na vetru.

Tek ih je nekoliko imalo oblik vrste *avis domestica*. Mahom su to bili raznorazni zmajevi, ribe i kojekakve druge životinje. Na Esnafu ubica, vetrokaz u obliku jednog

njihovog člana uz cvilež je zauzeo novi položaj, kao da se sprema da zarije bodež u novu žrtvu. Limena ruka na Prosjачkom esnafu nemo je tražila koju paru od vetra, dok je bakarna svinja na krovu Mesarskog esnafa njušila vazduh. Na krovu Lopovskog esnafa lagano se vrteo *pravi*, mada prilično pokojni lopov bez dozvole, pokazujući svima šta se može kad se hoće, a pogotovu kad hoćete da kradete bez dozvole.

Vetrokaz na kupoli biblioteke Nevidljivog univerziteta i dalje je stajao mirno, pošto je kasnio otprilike pola sata, ali miris mora ionako je već bio preplavio čitav grad.

Na Trgu Sator odavno je postojao običaj držanja govora na sanduku. Doduše, pojam „govora“ rastezao se od žučnih i huškačkih tirada do mumljanja sebi u bradu, a „govornici“ behu raštrkani među okupljenom svetinom. Svako je mogao da kaže sve što poželi i to dernjajući se koliko ga grlo nosi. Pričalo se da Patricij vrlo blagonaklono gleda na ovaj običaj. I zaista ga je gledao. I to vrlo pomno. Verovatno je čak i slao nekoga da hvata beleške.

Baš kao i Gradska straža.

Komandant Vajms je ubeđivao sebe da to nije uhođenje. Uhođenje je kad se šunjate i virite ljudima kroz prozor, a ne kad morate da se odmaknete kako ne biste ogluveli.

Pružio je ruku preko ramena i odsutno kresnuo šibicu o vodnika Detritusa.

„Pa što baš o mene, gospodine?“ prekorno će trol.

„Izvini, vodniče“, reče Vajms dok je palio cigaretu.

„Ma nema frke.“

Ponovo su se usredsredili na govornike.

Sigurno je to zbog vetra, pomisli Vajms. Tog dana je *nešto* bilo drugačije...

Govornici su se obično bavili svakojakim temama, od kojih su mnoge poticale sa sâmog ruba pameti ili iz ušuškanih dolina s druge strane, ali tog dana kao da su svi uspevali da se drže teme.

„...krajnje vreme da ih neko nauči pameti!“, dernjao se najbliži. „Zašto naši takozvani gospodari ne slušaju glas naroda? Ank-Morporku je dosta tih bahatih razbojnika! Malo im je što nam krađu ribu i robu, nego su sad počeli da nam otimaju i zemlju!“

Bilo bi bolje kad bi mu klicali, pomisli Vajms. Publika je obično klicala svakome, šta god da je rekao, ne bi li ga podstakla da nastavi, ali okupljeni oko ovog govornika samo su odobravajuće klimali glavom. Oni *stvarno* razmišljaju o ovome što im je rekao, pomisli Vajms.

„Oтели su mi robu!“, povika uto susedni govornik. „To je jedno prokletе gusarsko carstvo! Napali su moj brod! I to u ankmorporškim vodama!“

Masom se proneo žamor razumevanja.

„Šta su vam ukrali, gosin Dženkinse?“ upita neko.

„Tovar najfinije svile!“

Gomila zacokta.

„Stvarno? Zar vi obično ne prevozite riblje iznutrice i pokvareno meso?“

Gospodin Dženkins začkilji ne bi li utvrdio ko je to rekao.

„Najfinija svila!“, ponovio je. „A šta je gradska vlast preduzela po tom pitanju? Ama baš ništa!“

„Bruka!“; čulo se s nekoliko strana.

„A jeste li ih obavestili o tome?“ začu se radoznali glas, na šta svi stadoše da se propinju i osvrću.

Svetina se razmače i pojavi se komandant Vajms iz Gradske straže.

„Pa, ja sam... ovaj...“, zamuca Dženkins. „Znate, ja sam...“

„Sigurno bih preduzeo nešto“, mirno nastavi Vajms. „Bilo bi lako ući u trag tovaru najfinije svile koja smrdi na riblje iznutrice.“ Masom se prolomi smeh. Ankmorporška publika je oduvek volela raznolikost u uličnim predstavama.

Vajms se potom obrati vodniku Detritusu, mada mu pogled ostade prikovan za Dženkinsa. „Detrituse, molim te da pođeš s ovim ovde gospodinom. Ako se ne varam, njegov brod je *Milka*. Neka ti pokaže sve potvrde o prijemu i predaji robe, priznanice i sve ostalo, pa ćemo na osnovu toga sve razrešiti dok si rekô 'keks.'“

Prolomio se metalni tresak kad se Detritusova kamena ručerda spustila na kacigu.

„Ra-zumem!“

„Ovaj... znate... neće moći“, usplahireno će Dženkins. „Znate... ukrali su i sve papire...“

„Stvarno? Znači, sad mogu da vrata robu u prodavnicu ako nešto nije u redu?“

„Ja... a i ostao sam bez broda! Da! Otplovio je! Moram nekako da nadoknadim gubitak!“

„Otplovio? Bez kapetana?“ upita Vajms. „Onda je za to odgovoran gospodin Skoplet, vaš prvi oficir.“

„Da, da, on je...“

„Majku mu!“ na to će Vajms i teatralno pucnu prstima. „Pa baš smo tog čoveka sinoć uhapsili pod optužbom za Opako pijanstvo... Sad moramo da mu natovarimo još i

lažno predstavljanje, zar ne? Ne znam, to je dodatna prokleta papirologija, samo se nagomilava...“

Gospodin Dženkins je pokušao da skrene pogled, ali Vajmsove oči držale su ga prikovanog za mesto. Povremeno podrhtavanje usana nagoveštavalo je da bi hteo nešto da doda, ali bio je dovoljno pametan da uoči kako je Vajmsov kez blagonaklon taman koliko i onaj koji se velikom brzinom približava davljeniku. Onaj sa šiljatim perajem na vrhu.

Zato je doneo mudru odluku i primirio se. „Ja bih... ovaj... otišao da vidim... trebalo bi... da...“, reče, pa stade da se gura kroz svetinu, koja se zadržala još malo da vidi hoće li se još nešto zanimljivo desiti, da bi potom, razočarana, otišla da potraži zabavu negde drugde.

„Je l' da otiđem ja da vidim tog broda?“ upita Detritus.

„Ne, vodniče. Nema tamo ni svile ni papira. Nema ničeg osim vonja ribljih iznutrica.“

„A ti Klačanci, oni bi ukrali sve što nije zakucano, a?“

Vajms odmahnu glavom i pođe. „U Klaču nema trolova, zar ne?“ upita.

„Nema, gospodine. Mnogo vrućo. Trolovski mozgovi ne mož' da rade kad je vrućo“, objasni Detritus. Čulo se kako mu vrhovi prstiju kloparaju po kaldrmi. „Ja kad bi ošo u Klaču, ja bi' bio zdravo glup.“

„Detrituse...“

„Da, gospodine.“

„Nikad nemoj da odeš u Klač.“

„Nećem, gospodine.“

Drugi govornik privukao je još više publike. Stajao je pod velikim transparentom s natpisom: INOSTRANCI NEDIRAJTE LEŠP.

„Lešp“, reče Detritus. „Ko li je taj? I ko ga dira?“

„Lešp je ono kopno koje je prošle nedelje izronilo iz mora“, utučeno objasni Vajms.

Slušali su kako govornik objašnjava da je dužnost Ank-Morporka da zaštiti svoj živalj na novoj zemlji. Detritusa to zbuni.

„Ama koji to živalj kad rekoste da je to izronilo iz moreta?“

„Odlično pitanje“, na to će Vajms.

„Da nisu neki što su zapušili nos dok su živeli pod vodom?“

„Čisto sumnjam.“

U vazduhu se oseća još nešto osim mirisa soli, pomisli Vajms. Nešto poput strujanja. Jasno je mogao to da oseti. Odjednom je Klač postao veliki problem.

Ank-Morpork je već gotovo čitav vek s Klačom bio u miru, ili bar ne u ratu. Na kraju krajeva, ipak su prvi susedi.

Susedi... Tjah! Šta to uopšte znači? Straža bi mogla štošta da vam kaže o susedima. A mogli bi i advokati, pogotovu oni bogati, za koje reč „sused“ označava čoveka s kojim dvadeset godina možete da se sudite oko međe široke četiri prsta. Ljudi godinama mogu da žive vrata do vrata i da se prijazno javljaju jedni drugima kad ujutru polaze na posao, a da onda zbog najobičnije sitnice neko završi s grabuljama u glavi.

A sad je nekakva glupa kamenčina izronila iz mora i svi su počeli da se ponašaju kao da je klačanski pas cele noći lajao u dvorištu.

„Aarrghgr“, turobno će Detritus.

„Slobodno pljuni, ali nemoj na moju čizmu“, reče Vajms.

„Ma to je...“ Detritus neodređeno mahnu ručerdom.

„Ono kao... kao one stvari što uvek idu po...“ – tu je zastao i zagledao se u prste nemo mičući usnama – „...četir. Aarrghgr. Kao onaj trenutak kad vidite oni mali kamenčići i ondak znate da je tamo gore i ostatak odrona, al' više nemate vremena za bežaniju. E taj trenutak, to je Aarrghgr.“

Sad i Vajms stade da miče usnama. „Slutnja?“

„E, jeste, to je taj andrak.“

„Kako je nastala ta reč?“

Detritus sleže ramenima. „Možda po zvuku, jerbo je to ono što kažete kad vas ošajdari 'iljadu tona kamenja.“

„Slutnja...“ Vajms se počesa po bradi. „Da. Pa, toga nam bar ne nedostaje...“

Odroni i lavine, pomislio je. U jednom trenutku vidite uskomešane pahulje, lake poput paperja, a već u narednom se čitava planina obruši na vas...

Detritus ga lukavo pogleda. „Znam ja da svi kažu da je tocilo glupo kô Detritus“, reče, „al' znam ja odakle vetar duva.“

Vajms se s poštovanjem zagleda u vodnika.

„Imaš oko za to, a?“

Trol se mudrijaški dvaput prstom kucnu po kacigi.

„Pa jasno je kô dan“, reče. „Ste vid'li krovove i onu živinu i zmajove što se vrte? I onog nesrećnika na Lopovskom esnafu? Dovoljno je da i' pogledate. *Oni* znaju. Ubijte me ako znam kako se uvek okrenu na pravu stranu.“

Vajms se malo opusti. S inteligencijom negde između sipe i člana kaubojskog folklora, Detritus je bio solidno bistar za trola, ali to ga svakako nije ometalo u radu.

Detritus mu namignu. „Meni sve ovo liči na ono kad uznete veliku toljagu pa odete kod dede da vam priča kako je tamanio patuljke kad je bijo mlad“, reče. „Nešto u vetru, je l' tako?“

„Hm... da...“, potvrdi Vajms.

Odozgo se začu lepet krila. On uzdahnu. Stiže poruka. Sa sve golubom.

A nije da nisu svašta probali. Močvarni zmajevi su prečesto eksplodirali u vazduhu, đavolci su jeli poruke, a i semaforske kacige su se loše pokazale, pogotovu po vetrovitom vremenu. A onda je kaplar Guzičica ukazala na činjenicu da su ankmorporški golubovi zahvaljujući vekovima bežanja i skrivanja od gradske gargojske populacije znatno pametniji od običnih golubova. Doduše, Vajms je bio čvrsto ubeđen da to uopšte nije teško, pošto je ono što raste na bajatom hlebu inteligentnije od većine golubova.

Gurnuo je ruku u džep i zgrabio šaku kukuruza. Brižljivo dresirani golub istog časa mu slete na rame i gonjen unutrašnjim porivima olakša se na licu mesta.

„Moraćemo da smislimo nešto bolje“, reče Vajms dok je razmotavao poruku. „Kad god pošaljemo poruku pozorniku Grgolju, on je pojede.“

„Pa šta će kad je gargojl“, reče Detritus. „On misli da mu je to užina.“

„O“, reče Vajms. „Lord želi da me vidi. Baš lepo.“

Lord Vetinari je slušao vrlo pažljivo pošto je još odavno shvatio da je to najbolji način da učutkate sagovornika.

A na sastancima poput ovog, kad se gradske glavešine okupe da mu dele savete, slušao je još prilježnije, zato što su mu u tim prilikama govorili ono što žele da on čuje. Međutim, vodio je mnogo računa i o prostoru između redova, pošto se tu nalazilo ono što su oni mislili da Patricij ne zna i nisu želeli da sazna.

Trenutno je pažljivo pratio ono što lord Dauni iz Esnafa ubica nije uspevao da kaže dugačkom tiradom o visokom nivou njihove obuke i značaju za grad. Glas mu je na kraju zamro od agresivnosti Vetinarijeve pažnje.

„Hvala, lorde Dauni“, reče patricij. „Siguran sam da ćemo sada, kada sve to znamo, svi spavati mnogo nesposojnije. Samo jedna sitnica... Ako se ne varam, reč 'ubica' je klačanskog porekla, zar ne?“

„Pa, sad...“

„A čini mi se i da su mnogi vaši pitomci iz Klača i njemu susednih zemalja?“

„Znate, naša obuka je neuporedivo bolja od...“

„Svakako. Dakle, vi mi zapravo tvrdite kako njihove ubice treba vama da zahvale što poznaju ovaj grad kao sopstveni džep i što ste njihove tradicionalne veštine podigli na mnogo viši nivo?“

„Pa...“

„Ali mi svakako imamo mnogo bolje naoružanje. Gospodine Barli?“

„O, da. Neka priča ko šta hoće o patuljcima, ali u poslednje vreme smo napravili neke zaista vrhunske komade“, reče predsednik Esnafa oružara.

„Eto. I to je neka uteha.“

„Da“, potvrdi Barli, pa skrušeno nastavi: „Međutim, ne treba zaboraviti da je proizvodnja oružja... ipak...“

„Verovatno hoćete da kažete da je to ipak zanatska delatnost“, dovrši patricij.

Barli je izgledao kao da mu je kamen sa srca pao na glavu.

„Pa... da.“

„Što će reći da je oružje roba za prodaju.“

„Pa... baš tako.“

„I da može da ga kupi svako ko poželi.“

„Pa... da.“

„Bez obzira na namenu za koju mu treba?“

Oružar ga uvređeno pogleda.

„Kako molim? Pa *naravno*. To je *oružje*.“

„Pretpostavljam da je proteklih nekoliko godina Klač predstavljao odlično tržište?“

„Pa... da. Serif je hteo da zavede red u pograničnim oblastima...“

Patricij podiže šaku. Sekretar mu dodade list papira.

„Pokretni desetostrelni dvestokilski samostrel 'veliko rešetalo'?“, reče. „Pa onda... Automatski bacač šurikena 'meteor', garantovano obezglavljuje na rastojanjima do dvadeset koračaja, vraćamo novac ako glava ne padne?“

„Jeste li ikada čuli za D'regove, gospodine?“, upita Barli. „Kažu da ih možete smiriti jedino ako ih izudarate sekirama i na ono što je ostalo od njih stavite kamen, i to što veći to bolji.“

Patricij je proučavao veliki crtež „derviša“, novog modela bola s nazubljenim žicama. U prostoriji je vladala mučna

tišina, koju je Barli pokušao da prekine. Naravno, to se uvek pokaže kao greška.

„Osim toga, mi Ank-Morporku obezbeđujemo mnogo radnih mesta“, promrmljao je.

„Tako što izvozite ovo oružje u susedne zemlje“, reče Vetinari. Vratio je papir sekretaru i prikovao pogled za Barlija, ne prestajući da se prijateljski osmehuje.

„Baš mi je drago što vidim da nam privreda toliko dobro stoji“, reče. „Imaću to u vidu.“

Polako je spojio dlanove. „Gospodo, situacija je ozbiljna.“

„Čija?“, upita Barli.

„Molim?“

„Šta? O... razmišljao sam o nečem drugom, gospodine...“

„Mislio sam na broj naših građana koji su otišli na ono proketo ostrvo. A kako čujem, ima i dosta Klačana.“

„Zašto naši odlaze tamo?“, upita gospodin Bogis iz Lopovskog ensafa.

„Zato što su puni istraživačkog duha i želje da se obogate i... još više obogate u novoj zemlji“, reče lord Vetinari.

„A Klačani?“, upita lord Dauni.

„Ma... oni su samo gomila neprincipijelnih oportunisti koji bi preko hleba pogaču“, reče Vetinari.

„Savršeno ste to rekli, gospodine, ako smem da primetim“, reče Barli, kome se to učinilo kao pogodan trenutak da popravi malopredajni utisak.

Patricij se ponovo zagleda u beleške. „Izvinjavam se“, reče. „Izgleda da sam poslednje dve rečenice pročitao pogrešnim redom... Gospodine Škriljac, imate li vi nešto da kažete?“

Predsednik Esnafa advokata se nakašlja. To je zvučalo poput ropca, što i nije daleko od istine ako se uzme u obzir to da je dotični već nekoliko stotina godina zombi, mada je u njegovom slučaju jedina promena koju je smrt donela bila to što više nije koristio pauzu za ručak.

„Da, svakako“, reče otvarajući nekakvu pravu knjižurinu. „Istorija Lešpa i okolnih gradova nije baš najbolje poznata. Zna se da se nalaze s druge strane mora već hiljadu godina, mada ima zapisa u kojima stoji da su se svi oni nekada smatrali delom Ankmorporškog carstva...“

„A kakvi su to zapisi i piše li u njima ko je to smatrao?“, upita patricij. Uto se otvoriše vrata i u prostoriju uđe Vajms. „O, komandante, sedite. Nastavite, gospodine Škriljac.“

Zombi nije voleo da ga prekidaju. „To su zapisi stari nekoliko stotina godina, gospodine. Naravno, *naši* su.“

„Samo naši?“

„Zaista ne vidim na koga bi se drugog mogli odnositi“, ljutito će gospodin Škriljac.

„Recimo, na Klačane?“, reče Vajms s dna stola.

„Ser Semjuele, u klačanskom jeziku čak i ne postoji reč za advokata“, reče gospodin Škriljac.

„Stvarno?“, na to će Vajms. „Blago njima.“

„Mi smatramo“, reče Škriljac, pomerivši stolicu tako da ne mora da gleda u Vajmsa, „da je nova zemlja naša državna svojina, ne samo zbog svog položaja, već i po pravu prvenstva. Koliko sam shvatio, prvi čovek koji je tamo stupio nakon izranjanja bio je naš ribar.“

„Čujem da Klačani tvrde kako je to bio *njihov* ribar“, primeti Vetinari.

„Pravo prvenstva znači“, javi se Vajms s drugog kraja stola, „nešto kao 'Ko nađe – njegovo je?'“

„Nećemo im valjda verovati na reč“, nastavi Škriljac, upadljivo ne obraćajući pažnju na njega. „Oprostite, gospodine, ali ne mogu da verujem da će banda razbojnika s krpama oko glave govoriti ponosnim Ankmorporčanima šta da rade.“

„Naravno da neće! Vreme je da se ti nikogovići nauče pameti“, reče lord Selači. „Zar ste zaboravili svu onu prošlogodišnju gužvu oko kupusa? Vratili su nam deset punih brodova!“

„Iako svi znaju da gusenice zapravo daju poseban šmek“, primeti Vajms manje-više za sebe.

Patricij ga prostreli pogledom.

„Tako je!“, nastavi lord Selači. „Stare dobre belančevine! A sećate li se muka koje je kapetan Dženkins imao zbog tovara ovčetine? Hteli su da ga *uhapse!* Da ga strpaju u *klačanski* zatvor!“

„Ma nije valjda. Pa meso je najbolje kad pozeleni“, reče Vajms.

„Ništa se ne primeti ako dodate dovoljno karija“, reče Barli. „Jednom sam bio na večeri u njihovoj ambasadi. I znate li šta su poslužili? Ovčetinu sa...“

„Izvinite, gospodo“, reče Vajms i ustade, „ali imam neka neodložna posla.“

Klimnuo je glavom patriciju i žurno izašao. Zatvorio je vrata za sobom i duboko udahnuo svež vazduh, mada bi verovatno isto tako zadovoljno udahnuo i da je u kožari.

Kaplar Guzičica ustade i upitno ga pogleda. Kraj nje se nalazila kutija koja je spokojno gugalala.